από τους υποψηφίους άσκησε προσωρινά καθήκοντα στην επίδικη θέση, όσο και η μακρά περίοδος προϋπηρεσίας του σε κατώτερο βαθμό δεν συνιστούν στο πλαίσιο αυτό καθοριστικά στοιχεία εκτιμήσεως ικανά να υπερισχύσουν του συμφέροντος της υπηρεσίας που συνιστά το αποφασιστικό κριτήριο για την επιλογή του προακτέου υποψηφίου.

ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
στην υπόθεση 306/85 *

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1. Ο André Huybrechts, προσφεύγων, εργάζεται από το 1958 στην Επιτροπή ως κύριος υπάλληλος διοικήσεως με το βαθμό Α 4 (στο όγδοο κλιμάκιο του βαθμού αυτού από δεκαετίας περίπου).

Από τις 15 Σεπτεμβρίου 1982 υπηρετεί στη ΓΔ VIII-A-3, τμήμα « Ενέργεια, ορυχεία, βιομηχανία ». Μετά την αποχώρηση του πρώην προϊσταμένου του τμήματος αυτού, ο προσφεύγων άσκησε από 1ης Σεπτεμβρίου 1983 μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1984 τα καθήκοντα προϊσταμένου τμήματος, αρχικά ως αναπληρωτής (από 1η Σεπτεμβρίου 1983 μέχρι 31 Μαρτίου 1984), στη συνέχεια δε ως προσωρινός προϊστάμενος (από 1ης Απριλίου μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1984).

2. Στις 26 Οκτωβρίου 1984, η Επιτροπή δημοσίευσε την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/1422/84 (που είχε συνταχθεί το Νοέμβριο του 1983) για τη θέση του προϊσταμένου του τμήματος VIII-A-3. Όσον αφορά τα απαιτούμενα προσόντα, η ανακοίνωση προέβλεπε ιδίως τα ακόλουθα:

« *Απαιτούμενα προσόντα:*

1) ...

2) Πολύ εμπεριστατωμένη γνώση της πολιτικής της ανάπτυξης και της συνεργασίας, καθώς και των τομέων της ενέργειας, της βιομηχανίας και των ορυχείων των αναπτυσσόμενων χωρών, των προοπτικών τους και των επιπτώσεων στο οικονομικό και κοινωνικό περιβάλλον.

3) Μεγάλη πείρα σχετικά με τα καθήκοντα.

4) Ικανότητα διευθύνσεως διοικητικής μονάδας, που περιλαμβάνει διάφορους τομείς κοινωνικοοικονομικού χαρακτήρα. »

3. Ο προσφεύγων υπέβαλε την υποψηφιότητά του για την εν λόγω θέση. Η Επιτροπή, όμως, διόρισε, με απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 1984, στην εν λόγω θέση τον J. Delorme, διευθυντή του γραφείου του τότε επιφορτισμένου με την ανάπτυξη επιτρόπου Pisani. Με έγγραφο της 5ης Φεβρουαρίου 1985 γνωστοποιήθηκε στον προσφεύγοντα ότι η ΑΔΑ « δεν μπόρεσε να κάνει δεκτή την υποψηφιότητα (του) για την προς πλήρωση θέση ».

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

4. Στις 19 Μαρτίου 1985 ο προσφεύγων υπέβαλε ενώπιον της ΑΔΑ διοικητική ένσταση, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, με αντικείμενο την ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως διορισμού και της συνακόλουθης αποφάσεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του.

Με έγγραφο της 17ης Απριλίου 1985, ο προσφεύγων ζήτησε, στο πλαίσιο της εξετάσεως της διοικητικής ενστάσεώς του, από την υπηρεσία που επελήφθη σχετικά να φροντίσει να της προσκομιστούν ιδίως:

« α) τα διαβιβαστικά έγγραφα των φακέλων (των υπαλλήλων που υπέβαλαν υποψηφιότητα για τη θέση...) προς τη συμβουλευτική επιτροπή για τους διορισμούς ή τις προαγωγές υπαλλήλων στις θέσεις των βαθμών Α 1, Α 2 και Α 3·

... ».

5. Η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος απορρίφθηκε ρητά με έγγραφο της 2ας Αυγούστου 1985. Στη συνέχεια, ο προσφεύγων άσκησε την παρούσα προσφυγή, που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Οκτωβρίου 1985.

6. Μετά από έκθεση του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Ζήτησε, πάντως, από την Επιτροπή να προσκομίσει αντίγραφα της γνωμοδότησης 48/84 της συμβουλευτικής επιτροπής για τους διορισμούς στους βαθμούς Α 2 και Α 3, καθώς και τα ειδικά πρακτικά της συσκέψεως της Επιτροπής, κατά τη διάρκεια της οποίας αποφασίστηκε ο διορισμός άλλου υποψηφίου αντί του προσφεύγοντος στην επίδικη θέση.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Ο *προσφεύγων* ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη·

2) κατά συνέπεια, να ακυρώσει:

— την απόφαση της ΑΔΑ, της 19ης Δεκεμβρίου 1984, περί διορισμού του J. Delorme στη θέση του προϊσταμένου του τμήματος VIII-A-3 « Ενέργεια, ορυχεία, βιομηχανία »,

— τη συνακόλουθη απόφαση της ΑΔΑ περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για την εν λόγω θέση,

— την απόφαση της ΑΔΑ περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος·

3) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει ως αβάσιμη την προσφυγή,

— να επιδικάσει κατά νόμο τα δικαστικά έξοδα.

III — Λόγοι και επιχειρήματα των διαδίκων

Ο προσφεύγων επικαλείται τους ακόλουθους τρεις λόγους:

— παράβαση του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και ιδίως των άρθρων 25, παράγραφος 2, και 45, παράγραφος 1, παράβαση ουσιώδους τύπου και διαδικαστικό ελάττωμα·

— παράβαση του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και ιδίως των άρθρων 5, παράγραφος 3, 7, παράγραφος 1, 27 και 45, παράγραφος 1, παραβίαση των γενικών

αρχών του δικαίου, και ιδίως της αρχής ότι οι διοικητικές πράξεις πρέπει να είναι κατά νόμο αιτιολογημένες (να είναι δηλαδή οι προσήκουσες και να μην είναι πεπλανημένες ως προς τα νομικά και τα πραγματικά περιστατικά), καθώς και παράβαση του καθήκοντος αρωγής·

— παράβαση του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ιδίως των άρθρων 7, παράγραφος 1, και 45, παράγραφος 1, και κατάχρηση εξουσίας.

Επί του πρώτου λόγου

1. Ο *προσφεύγων* ισχυρίζεται ότι δεν προηγήθηκε των αποφάσεων περί διορισμού άλλου υποψηφίου στην επίδικη θέση και απορρίψεως της δικής του υποψηφιότητας συγκριτική εξέταση ούτε των προσόντων των υπαλλήλων που είχαν υποβάλει σχετικά υποψηφιότητα ούτε των εκθέσεων κρίσεώς τους.

Πράγματι, εξ όσων γνωρίζει ο προσφεύγων, τόσο η συμβουλευτική επιτροπή για τους διορισμούς στους βαθμούς Α 2 και Α 3 όσο και η Επιτροπή, υπό την ιδιότητά της ως ΑΔΑ, δεν διέθεταν τους προσωπικούς φακέλους των υποψηφίων. Γεγονός είναι ότι κατά τη διάρκεια συναντήσεώς του με τον προϊστάμενο του τμήματος «κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως υπαλλήλων» στις 7 Μαΐου 1985, ο προσφεύγων θα μπορούσε να λάβει γνώση των αντιγράφων της γνωμοδοτήσεως της εν λόγω επιτροπής και των πρακτικών της Επιτροπής σχετικά με τον επίδικο διορισμό,πλην όμως επρόκειτο για καθαρά τυπικά έγγραφα. Επιπλέον, αν και υποβλήθηκε σχετικό αίτημα με έγγραφο της 17ης Απριλίου 1985, δεν επιδείχθηκαν στον προσφεύγοντα τα «διαβιβαστικά έγγραφα» των προσωπικών φακέλων των υποψηφίων προς τη συμβουλευτική επιτροπή. Εναπόκειται συνεπώς στην Επιτροπή να αποδείξει ενώπιον του Δικαστηρίου ότι η συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων έγινε κατά τρόπο ανταποκρινόμενο στις επιταγές που θέτει το άρθρο 45, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως σχετικά με την εξέταση αυτή.

2. Η *Επιτροπή* υπογραμμίζει ότι ο λόγος αυτός στηρίζεται σε πεπλανημένους ισχυρισμούς ως προς τα πραγματικά περιστατικά. Πράγματι απόδειξη του ότι η συμβουλευτική επιτροπή για τους διορισμούς στους βαθμούς Α 2 και Α 3 και η Επιτροπή προέβησαν κανονικά στη συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων, καθώς και των εκθέσεων κρίσεών τους, παρέχεται από τα αντίστοιχα πρακτικά των οποίων έλαβε γνώση ο προσφεύγων κατά τη συνάντηση της 7ης Μαΐου 1985. Εξάλλου, η Επιτροπή δεν διέθετε κανένα διαβιβαστικό έγγραφο των φακέλων των υποψηφίων προς την εν λόγω συμβουλευτική επιτροπή και τα μέλη της Επιτροπής.

Επί του δεύτερου λόγου

1. Ο *προσφεύγων* υποστηρίζει ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις στερούνται αιτιολογίας ή τουλάχιστον ότι δεν είναι κατά νόμο αιτιολογημένες.

Κατά τον προσφεύγοντα, τα πάντα υπαγόρευαν το διορισμό του στην επίδικη θέση. Συγκεκριμένα, ήταν ο πλέον ηλικιωμένος (57 ετών) από όλους τους υποψηφίους, ο αρχαιότερος στην υπηρεσία (26 έτη) και στο βαθμό Α 4 (26 έτη), ενώ διέθετε τη μεγαλύτερη επαγγελματική πείρα στον αντίστοιχο τομέα (31 έτη), ιδίως δε στον ειδικότερο τομέα του τμήματος VIII-Α-3. Επιπλέον, ο προσφεύγων ανταποκρινόταν απόλυτα και περισσότερο από όλους τους άλλους υποψηφίους στα απαιτούμενα προσόντα· συγκεκριμένα, είχε αναπληρώσει τον προϊστάμενο, στη συνέχεια δε είχε ασκήσει προσωρινά καθήκοντα προϊσταμένου τμήματος κατά τη διάρκεια 16 μηνών, ενώ η τελευταία έκθεση κρίσεώς του ήταν εγκωμιαστική. Περαιτέρω, η ανάθεση σ' αυτόν της επίδικης θέσεως θα ήταν η τελευταία του ευκαιρία για ομαλή περάτωση της σταδιοδρομίας του. Τέλος, ο διευθυντής του οικείου τμήματος είχε κρίνει ότι ο προσφεύγων υπερείχε κατά πολύ των λοιπών υποψηφίων. Επομένως, υπό τις περιστάσεις αυτές, διορίζοντας άλλο υποψήφιο, η ΑΔΑ εξήλθε των θεμιτών ορίων

ασκήσεως της διακριτικής εξουσίας της ή τουλάχιστον δεν αποδεικνύεται επαρκώς κατά νόμο ότι ενήργησε εντός αυτών.

Επιπλέον, το καθήκον αρωγής έναντι του προσφεύγοντος υπαγόρευε να ληφθεί υπόψη το πρωταρχικής σημασίας συμφέρον του να προαχθεί επιτέλους στο βαθμό Α 3, εφόσον ήταν προφανώς απόλυτα κατάλληλος να ασκήσει τα σχετικά καθήκοντα, τα οποία άλλωστε είχε ασκήσει επί 16 μήνες προς γενική ικανοποίηση.

2. Η *Επιτροπή* υπενθυμίζει καταρχάς ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, η ΑΔΑ δεν υποχρεούται να αιτιολογεί τις προαγωγές έναντι των μη προαχθέντων υποψηφίων.

Η Επιτροπή υποστηρίζει, εξάλλου, ότι η εξέταση της υπηρεσιακής καταστάσεως του προσφεύγοντος, και ειδικότερα των στοιχείων στα οποία αναφέρθηκε ο ίδιος, αποδεικνύει ότι η ΑΔΑ δεν υπερέβη τα όρια της διακριτικής ευχέρειας που της αναγνωρίζει το Δικαστήριο. Επ' αυτού, η Επιτροπή υπογραμμίζει ιδίως ότι, κατά το χρόνο λήψεως της επίδικης αποφάσεως, ο Delorme πλησίαζε τα 50 έτη, είχε αρχαιότητα στην υπηρεσία και αρχαιότητα στο βαθμό περίπου 9 ετών, καθώς και σχετική επαγγελματική πείρα 22 περίπου ετών. Επιπλέον, από τη σύγκριση των εκθέσεων κρίσεως του Delorme, εγκωμιαστικών ως προς όλα τα σημεία, και εκείνων του προσφεύγοντος, ευνοούνταν ο πρώτος. Όσον αφορά το επιχείρημα που αρύεται ο προσφεύγων από το γεγονός ότι άσκησε τα καθήκοντα του προϊσταμένου του εν λόγω τμήματος ως αναπληρωτής και ως προσωρινός προϊστάμενος, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι η άσκηση καθηκόντων ανώτερων από το βαθμό του δεν παρέχει στον ενδιαφερόμενο κανένα δικαίωμα προαγωγής. Εξάλλου, σύμφωνα με τις πληροφορίες του γενικού διευθυντή του εν λόγω τομέα, η προσωρινή άσκηση εκ μέρους του προσφεύγοντος καθηκόντων προϊσταμένου του τμήματος VIII-A-3 δεν απέδειξε ότι είχε τις « διευθυντικές » ικανότητες, τις οποίες ο γενικός διευθυντής θεωρούσε ως απαραίτητες για τη διοίκηση του τμήματος.

Τέλος, αναφορικά με την προβαλλόμενη παράλειψη της Επιτροπής να εκπληρώσει το καθήκον της αρωγής, το καθήκον αυτό σε καμία περίπτωση δεν περιέχει την υποχρέωση προαγωγής ενός υπαλλήλου, τη στιγμή κατά την οποία το συμφέρον της υπηρεσίας επιβάλλει την προαγωγή άλλου.

Επί του τρίτου λόγου

1. Ο *προσφεύγων* θεωρεί ότι η εξουσία διορισμού ασκήθηκε στην προκειμένη περίπτωση για άλλο σκοπό από εκείνο για τον οποίο παρέχεται κατά νόμο.

Έτσι, η κατάχρηση εξουσίας συνάγεται ήδη από την έλλειψη της κατά νόμο αιτιολογίας ως προς την επιλογή της ΑΔΑ, όπως αναλύθηκε στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου.

Επιπλέον, ο διορισμός που έγινε εντάσσεται στο πλαίσιο των διορισμών που γίνονται με τη λήξη της θητείας των μελών της Επιτροπής (και αποκαλούνται κοινώς « διορισμοί αλεξιπτωτιστών »), πράγμα που διαπιστώνεται ιδίως με την από 7ης Νοεμβρίου 1984 εγκύκλιο της συνδικαλιστικής οργανώσεως των διεθνών και ευρωπαίων υπαλλήλων, σύμφωνα με την οποία η επίδικη ανακοίνωση κενής θέσεως αναφερόταν ως δείγμα πράξεως προλειάνσεως διορισμού « αλεξιπτωτιστή », εν προκειμένω δε ακριβώς ενός μέλους του γραφείου του επιτρόπου Pisani.

Τέλος, ως τρίτο δηλωτικό της καταχρήσεως εξουσίας στοιχείο, ο προσφεύγων αναφέρεται στο ιστορικό της πληρώσεως της επίδικης θέσεως. Επ' αυτού, υπενθυμίζει κυρίως ότι η

ανακοίνωση κενής θέσεως για τη θέση αυτή είχε συνταχθεί από το Νοέμβριο του 1983, δημοσιεύτηκε δε μόλις τον Οκτώβριο του 1984, ακριβώς πριν από τη λήξη της θητείας των μελών της προηγούμενης Επιτροπής στις 31 Δεκεμβρίου 1984. Από τα παραπάνω συνάγεται ότι η θέση προοριζόταν ρητά για το διευθυντή γραφείου του επιτρόπου Pisani.

2. Κατά την *Επιτροπή*, ο λόγος που συνίσταται σε κατάχρηση εξουσίας στερείται κατ' ουσία βάσεως.

Καθόσον ο προσφεύγων συνάγει ότι συντρέχει κατάχρηση εξουσίας από την προβαλλόμενη έλλειψη κατά νόμο αιτιολογίας ως προς την επιλογή της ΑΔΑ, η Επιτροπή παραπέμπει στα επιχειρήματα που ανέπτυξε στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου.

Εξάλλου, οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντος συνιστούν απλές εικασίες που δεν είναι καθόλου αποδεδειγμένες. Πράγματι, τίποτε δεν εμποδίζει την Επιτροπή να προαγάγει ως προϊστάμενο τμήματος υπάλληλο αποσπασμένο σε γραφείο επιτρόπου, εφόσον κρίνεται ως ο καταλληλότερος να ασκήσει τα εν λόγω καθήκοντα.

Τέλος, όσον αφορά το ιστορικό της πληρώσεως της επίδικης θέσεως, η Επιτροπή εκθέτει ότι η ανακοίνωση κενής θέσεως δεν μπορούσε να δημοσιευτεί μέχρι την 1η Απριλίου 1984, επειδή η θέση που παρέμενε κενή μετά την αποχώρηση του πρώην προϊσταμένου του τμήματος VIII-A-3 μεταφέρθηκε από το εν λόγω τμήμα σε άλλο λόγω μεταθέσεως υπαλλήλου. Κατά συνέπεια, η θέση δεν επανήλθε στο τμήμα VIII-A-3 παρά μόνο όταν την 1η Απριλίου 1984 αποδεσμεύτηκε άλλη θέση Α 3. Στη συνέχεια, η Επιτροπή δεν θεώρησε ότι έπρεπε να δοθεί προτεραιότητα στη δημοσίευση της επίδικης ανακοινώσεως περί κενής θέσεως. Πράγματι, υπήρχαν άλλες θέσεις προς δημοσίευση πριν από αυτή του προϊσταμένου του συγκεκριμένου τμήματος.

O. Due
εισηγητής δικαστής